POSTDEMOKRACIE ZÁPADU: CHCEME NA ZÁPAD NEBO ZPĚT K DEMOKRACII?

14.11.2025 - Tomáš Zítko | Strana svobodných občanů

Jen pár dní před státním svátkem vyhlášení samostatného Československa přišla z Německa zpráva o policejní razii u Norberta Bolze – filosofa a komentátora deníku Die Welt. Důvod? Jeho ironický příspěvek na sociální síti X, kde přirovnal titulek levicového deníku Tageszeitung k nacistickému sloganu „Německo se probouzí". Tyto dvě události spolu sice přímo nesouvisejí, přesto v nich cítím symboliku, jež nutí k zamyšlení.

Oblíbeným sloganem zástupců pětikoalice bývalo: *„Patříme na Západ."* Nedokázali se smířit s představou, že naše místo – v srdci Evropy, po boku zemí V4 – by mohlo být tím, co nám skutečně sluší. Místo toho se urputně snažili vetřít do přízně Bruselu, často i za cenu ochlazení vztahů s našimi přirozenými partnery. Vždyť my jsme přece ti „lepší", „západnější", „demokratičtější".

Kdysi mi kamarád řekl vtip: *„Víš, proč má český lev dva ocasy?"* Zavrtěl jsem hlavou a on na to: *„Ti lvi byli totiž původně dva, ale pak jeden dostal funkci, a tak mu ten druhý vlezl do zadku."*

Na tenhle vtip jsem si za poslední čtyři roky vzpomněl nesčetněkrát. V pětikoaliční vládě jsem marně hledal lva – alfa samce, který by se v Bruselu nebál postavit na zadní, zvednout hlavu a vycenit zuby. Jenže v progresivistické vládě se alfa hledá těžko. Alfa představuje samostatnost – a právě tu progresivisté nenávidí nejvíc. Samostatně myslící člověk, který si vydělá vlastní prací a nepotřebuje stát, jeho dávky a kvóty, je pro ně hrozbou.

Progresivismus potřebuje bety – poslušné, snadno ovladatelné pěšáky levicového kolektivismu. Ty, kteří se rádi nechají vést: tomu zatleskat, toho nenávidět, před tím pokleknout. Z českých lvů tak zbyly jen jejich betaverze – ocasy, co do Bruselu jezdí vymetat cizí zadnice. A jak se dalo čekat, tahle vazalská politika nám mnoho prosperity nepřinesla.

Progresivní svazáci v mainstreamových médiích, školách i korporacích nám neustále líčí Evropskou unii jako svazek bratrské pomoci – podobně, jako kdysi komunisté líčili Sovětský svaz. Bohužel, nejde jen o rétoriku. Evropská unie se svému socialistickému předobrazu podobá víc, než si jsou mnozí ochotni připustit. Možná je tedy čas se konečně podívat, jak to na tom Západě dnes vlastně vypadá. A nemusíme chodit daleko – stačí se podívat k našim sousedům do Německa.

NĚMECKO SE OPĚT PROBOUZÍ, TENTOKRÁT S POVOLENÍM PROKURÁTORA

„Když mi v šest ráno zaklepe mlékař, vím, že žiju v demokracii," řekl kdysi Winston Churchill. V dnešním Německu ale častěji než mlékař klepe ráno na dveře policie.

A přesně to se stalo 23. října. Vyšetřovatelé dorazili v šest ráno k Norbertu Bolzovi, 72letému emeritnímu profesorovi mediálních studií, autorovi desítek knih a respektovanému komentátorovi deníku Die Welt. Důvod? Ironický tweet z ledna 2024: „Dobré přeložení slova woke: Deutschland erwache!'" (v překladu „Německo, probuď se").

Bolz tak jen sarkasticky obrátil titulek levicového deníku taz – „Deutschland erwacht" („Německo se probouzí"). Za to mu berlínská prokuratura připsala porušení paragrafu 86a trestního zákoníku – tedy stejné kategorie, do které spadají hákové kříže a nacistické slogany typu „Deutschland erwache", známé z transparentů NSDAP i z písně Sturmlied.

Stačilo jediné písmeno navíc a na dveře univerzitního profesora zaklepala policie. „Jde o zastrašování," prohlásil Bolz. A má pravdu: jeho případ není ojedinělý. Zapadá do širšího trendu, kdy se pod záminkou boje proti nenávisti v Německu stále častěji postihuje názor, ironie i satira.

Právník Volker Boehme-Nessler situaci v Německu shrnul slovy: „Jsme na šikmé ploše –od právního státu k zastrašovacímu státu." Podobně reagoval i Julian Reichelt, šéfredaktor portálu NIUS: „Klepání na dveře v brzkých ranních hodinách byl charakteristický znak dvou německých diktatur. (…) Shodli jsme se, že něco takového už v Německu nikdy nechceme, ale je to zpět."

Komentátorka Kristin Brinker upozorňuje, že o případu otevřeně informují pouze alternativní média, zatímco veřejnoprávní stanice mlčí. Z veřejnoprávních médií jako ARD, ZDF, Tagesschau, Tagesthemen, Heute nebo Heute Journal se o něm nedozví ani slovo. Státní média už dávno rezignovala na roli hlídacího psa – místo kontroly moci se stala jejím štítem.

STASI 2.0: KDYŽ SE UDAVAČSTVÍ STANE PROFESÍ, UDAVAČ SE STÁVÁ PROFESIONÁLEM

Podle kritiků už německá justice neslouží právu, ale politice. Berlínská vládní koalice – Zelení, SPD a Levice – se tím ani příliš netají. Bývalý mluvčí a poslanec Zelených Benedikt Lux otevřeně prohlásil: „Vyměnili jsme vedení téměř všech bezpečnostních složek – policie, státního zastupitelství i tajné služby – a dosadili tam ty správné lidi."

A výsledek? Vidíme ho dnes na vlastní oči. Prokuratura i soudy se čím dál častěji řídí politickým zadáním místo principem nestrannosti. V případě Norberta Bolze, stejně jako v mnoha podobných kauzách, sehrály klíčovou roli udavačské politické neziskovky, které v Německu vyrostly jako houby po dešti. Jejich úkolem je prostý – nahlašovat „nežádoucí obsah" a posílat podněty k vyšetřování.

Jak to celé funguje? V Německu dnes existuje rozsáhlý systém takzvaných Meldeportale – internetových udavačských portálů, kam může každý anonymně hlásit projevy „nenávisti" a „extrémismu" na internetu.

Na druhé straně tyto podněty zpracovávají zaměstnanci portálů – oficiálně „odborníci z oblasti politologie či sociálních věd". Reálně si je však lze představit jako indoktrinované absolventy pochybných progresivistických pseudooborů, neuplatnitelné v soukromém sektoru. Závislost na státních financích je zárukou jejich loajality.

Tito „odborníci" (udavači) příspěvky posuzují – samozřejmě zcela subjektivně, protože pojmy jako „Hass" (nenávist) či „Hetze" (štvaní) nejsou právně definované a vágní pojmy proto nelze objektivně hodnotit. Záleží tedy čistě na libovůli úředníků a aktivistů, co označí za „nenávist". Pokud dospějí k závěru, že příspěvek „překračuje hranice", odesílají hlášení Spolkovému kriminálnímu úřadu (BKA), jenž případ dále vyhodnocuje.

Vzniká tak komplexní síť mezi federální vládou, zemskými ministerstvy, politickými neziskovkami, justicí a policií. Stát je hlavním zřizovatelem i sponzorem, zatímco udavačské portály fungují jako filtrační a přenosové články mezi veřejností a bezpečnostními složkami.

Podle zjištění deníku BILD dnes v Německu existuje přes 50 státních udavačských portálů a desítky dalších soukromých portálů, z nichž je většina financována nebo spolufinancována státem. Většina spolkových zemí provozuje své vlastní portály, přičemž některé z nich spolupracují přímo s BKA.

Jednou z nejvlivnějších státem podporovaných soukromých projektů je Amadeu Antonio Stiftung, vedená Anettou Kahane – bývalou „neoficiální spolupracovnicí" východoněmecké Stasi, obdoby české

StB či ruské KGB. V Bolzově případě se do akce zapojil projekt „Hessen gegen Hetze“ („Hesensko proti nenávisti“) – právě odtud přišlo udání na BKA.

Dělat v udavačské politické neziskovce je výhodný business. Spolkové země a federální vláda na tyto projekty každoročně uvolňují milionové částky. Například zmíněná „Hessen gegen Hetze“ dostala v roce 2024 jen od Ministerstva vnitra Hesenska na svou činnost 1,18 milionů Eur. Celkově jde o milionové toky z veřejných rozpočtů do sítí, které se tváří jako hlídací psi demokracie – ve skutečnosti však hlídají občany.

V předchozích článcích jsem popisoval progresivistickou ideologii ESG jako propojení státu, politických neziskovek a korporací. Tento příklad představuje jen drobný střípek do celé mozaiky – součást přerozdělovacího kolotoče ideologie ESG, jehož výsledkem jsou zvyšující se daně, rostoucí státní deficity a stále silnější státní dohled, doprovázený šikanou, cenzurou a zastrašováním.

Není to nic nového. Jen se změnily nástroje. Zatímco kdysi Stasi sledovala disidenty pomocí tajných informátorů, dnes na práci donašečů dohlížejí lidé s grantem z veřejného rozpočtu. Německý stát tak znovu buduje síť loajálních úředníků, aktivistů a ideologických kontrolorů, kteří bdí nad tím, aby měl každý ten „správný názor“.

KDYŽ HUMOR KONČÍ U SOUDU – SVOBODA SLOVA PO NĚMECKU

Klíčovou roli v rozmachu cenzury hraje paragraf 188 trestního zákoníku, který dává politikům zvláštní ochranu před „urážkami“. Zatímco běžného občana můžete urazit bez následků, u politika už riskujete až pět let vězení. Původně měl tento zákon chránit veřejné činitele před lživými kampaněmi. Dnes se však stal štítem proti kritice – nástrojem, který odděluje „nedotknutelné“ od zbytku společnosti.

Na jeho základě provedla policie domovní prohlídku u 64letého důchodce z Bavorska, který si na síti dovolil nazvat ministra Roberta Habecka „Schwachkopf Professional“ – tedy „profesionální hlupák“. Policie vtrhla do bytu, zabavila elektroniku – a to vše kvůli vtipu o šamponu. Komedie? Nikoli. Realita současného Německa.

Podobně skončil i autor slavné aféry „Pimmelgate“ z Hamburku v roce 2021, poté co napsal tehdejšímu senátorovi pro vnitro Andymu Groteovi (SPD) na Twitter komentář: „Du bist so 1 Pimmel.“ (volně přeloženo: „Ty seš takovej jeden čůrák.“)

Grote se urazil a podal trestní oznámení. Policie následně provedla domovní prohlídku u autora komentáře. Veřejnost reagovala pobouřením, po městě se objevily graffiti s nápisem „Andy, Du bist so 1 Pimmel“ a celá kauza se stala virálním fenoménem s příznačným názvem „Pimmelgate“.

Později sice soud rozhodl, že zásah policie byl nezákonný, ale škody už byly napáchány. Muž měl měsíce zabavený telefon, počítač, čelil vyšetřování a mediálnímu tlaku. Zkrátka – v zemi, která se ráda prezentuje jako vzor demokracie, už i vtip může být důvodem k policejní razii.

POTRESTEJ JEDNOHO, VYCHOVEJ STOVKY – LEKCE Z NĚMECKA 2025

Americká televize CBS odvysílala v pořadu 60 Minutes (únor 2025) reportáž o práci tzv. Zentralstelle Hasskriminalität – Ústřední jednotky pro potírání nenávisti v Göttingenu. Kamery zachytily domovní prohlídky kvůli komentářům na internetu. Němečtí úředníci se smáli, když mluvili o zabavování telefonů a notebooků, vtipkovali o pokutách a s vážnou tváří obhajovali trestní stíhání člověka, který na sociální síti nazval politika „čůrákem“. „Svoboda projevu potřebuje hranice,“ znělo z jejich úst.

Podle reportáže jsou „zlomyslné pomluvy, násilné výhrůžky a falešné citáty“ v Německu trestné. CBS ukázala i konkrétní případ, kdy šest ozbrojených policistů vtrhlo brzy ráno do domu kvůli obvinění, že dotyčný sdílel „rasistické karikatury“. Zatčení, domovní prohlídka, zabavený telefon i počítač – za obrázek na internetu.

Podobných razií proběhlo podle úřadů, v rámci tzv. „koordinovaného úsilí o omezení nenávistných projevů“, více než padesát. V Německu je sice trestné urážet někoho veřejně, ale ještě přísněji se trestají urážky online. Jak vysvětlovali úředníci v reportáži: „Pokuta může být vyšší, pokud někoho urazíte na internetu – protože tam to zůstane.“ Podle dostupných údajů už bylo za výroky na internetu stíháno nejméně 750 Němců – často jen za nelichotivý komentář na adresu politika. Trestné však není pouze psaní „urážlivých“ příspěvků, ale dokonce i jejich sdílení.

Dr. Kristin Brinkerová vysvětluje, že domovní prohlídky nejsou pro státní zástupce pouhým nástrojem vyšetřování, ale i záměrnou sankcí – trestem bez soudu a bez rozsudku. Místo aby pak soudci toto jednání státních zástupců potlačovali, často jejich návrhy rutinně schvalují bez dostatečného přezkoumání. Jako klasický případ uvádí již zmíněnou kauzu Norberta Bolze, kde byl zcela ignorován satirický kontext. „Jako by se tito soudci řídili mottem Mao Ce-tunga: Potrestej jednoho, vychovej stovky,“ dodává Brinkerová.

„Tyto restrikce mají mrazivý účinek na svobodu projevu – což je samozřejmě jejich pravým účelem,“ píše se na kanadském serveru The Post Millennial. Justice, která by měla chránit svobodu, se stává nástrojem zastrašování.

Lidé se bojí mluvit, sdílet názory, psát příspěvky. Podle průzkumů už jen 46 % Němců věří, že mohou svobodně říkat, co si myslí. To by mělo znepokojovat každého, kdo se považuje za demokrata. Svoboda slova není luxus, ale základní kámen demokracie. Když se lidé bojí mluvit, mizí pluralita i důvěra v instituce.

KDYŽ SE Z HUMORU STANE ZLOČIN: PŘÍPAD DAVIDA BENDELSE

Když si novinář v dnešním Německu dovolí vtip o ministryni, přichází trest. Okresní soud v Bambergu v dubnu 2025 odsoudil šéfredaktora deníku Deutschland-Kurier Davida Bendelse k sedmi měsícům vězení s podmíněným odkladem za satirickou fotomontáž ministryně vnitra Nancy Faeserové. Na obrázku drží plakát s nápisem: „Ich hasse die Meinungsfreiheit!“ („Nesnáším svobodu slova“).

Soud tvrdil, že Bendels „vědomě vytvořil dojem“, že Faeserová skutečně držela plakát s uvedeným textem, a tím ji poškodil na cti. Absurdní? Možná. Ale naprosto skutečné.

Případ se okamžitě stal symbolem. Server Philosophia Perennis označil rozsudek za „trest za politickou satiru“ a „exemplární zásah proti kritikům vlády“. Nejde už o ochranu cti – ale o odstrašení všech, kdo se odváží zesměšnit kabinet. A když je terčem vtipu ministryně vnitra, trest má být o to výstražnější.

Deník NIUS shrnul případ jednoduše: „Sedm měsíců podmíněně za satiru.“ Podle jeho komentáře jde o úder proti svobodě slova a varování všem, kdo si dovolí kritizovat vládu humorem.

Zástupci vlády i veřejnoprávních médií obvinění z cenzury odmítli s tvrzením, že jde jen o „boj proti dezinformacím a nenávisti“. Ve skutečnosti ale tato pravidla umožňují postih prakticky jakéhokoli projevu, který se nehodí do oficiálního rámce.

Zatímco novinář je souzen za satirický obrázek, veřejnoprávní komici jako Jan Böhmermann mohou v

hlavním vysílacím čase urážet opozici i občany nejhrubšími vulgarismy – bez jakýchkoli následků. „Dvojí standard a nerovnost před zákonem bijí do očí a urážejí zdravý rozum," komentovali Bendelsovu kauzu jeho právníci.

KDYŽ VNITRO BOJUJE PROTI „EXTRÉMISMU"

Proč by si ale vlastně někdo měl myslet, že spolková ministryně vnitra Nancy Faeserová nesnáší svobodu slova? Možná proto, že právě ona v únoru 2024 představila balíček opatření proti tzv. „pravicovému extrémismu", který působí jako tvrdší verze českého KRITu (Krizového informačního týmu) Víta Rakušana.

V kapitole „Boj proti nenávisti na internetu" Faeserová přikazuje odstranit veškerý „pravicově extremistický" obsah a pochvaluje si existující projekty pro kontrolu online prostoru. Jak to v praxi vypadá, jsme už viděli – domovní prohlídky, razie, konfiskace elektroniky.

Pod pojem „pravicový extrémismus" se dnes schová naprosto vše. Jde opět o natolik vágní označení, že jím lze nálepkovat kohokoli – opoziční politiky, odpůrce ideologie ESG nebo třeba kritiky ministryně vnitra. A tak když Nancy Faeserová a jí podobní někoho osočují z „pravicového extrémismu", vybaví se mi věta Hermanna Göringa: „Kdo je Žid, to určuju já."

Zajímavější je ale část nazvaná „Vyčerpání finančních zdrojů". Cituji: „Banky jsou upozorňovány na rizika, finanční toky jsou podrobně analyzovány. Zákonné možnosti jsou však zatím omezené, protože oprávnění k finančním šetřením se vztahuje pouze na činnosti spojené s podněcováním nenávisti a násilím. Proto by měl být zákon o Spolkovém úřadu pro ochranu ústavy upraven tak, aby se zohledňoval celkový potenciál ohrožení – včetně faktorů, jako je schopnost mobilizace a společenský vliv. Zároveň by měly být vyšetřovací postupy rychlejší a méně zatížené byrokracií."

Ministryně tedy volá po tom, aby byl striktní právní rámec pro „činnosti spojené s nenávistí a násilím" nahrazen vágním a zneužitelným pojmem „potenciál ohrožení", pod který se dá opět schovat prakticky cokoli. Současně žádá „zjednodušení byrokracie", což v překladu může znamenat třeba lustrování lidí bez soudního příkazu.

A tak se opět dostáváme k vágním předpisům a gumovým zákonům – typickým znakům totalitních režimů. Nejednoznačnost práva dává státním orgánům moc odstraňovat nepohodlné osoby a zároveň udržuje obyvatele v trvalém strachu, jenž je má tlačit k jednání s „předběžnou opatrností".

Lidé si nejsou jisti, zda jejich chování nebude vykládáno jako závadné a proto se z obavy před postihy často sami předem omezují nebo dokonce aktivně napomáhají posilování represivního prostředí.

PŘESHRANIČNÍ CESTOVÁNÍ POUZE PRO NĚMCE BEZ NÁZORU

Velký vykřičník by měl vyskočit každému, kdo si přečte část dokumentu, podle níž mají být problémové osoby omezeny v přeshraničním pohybu: „Pravicově extremistická nenávist nesmí být ani exportována z Německa, ani do Německa importována. Proto BMI (Spolkové ministerstvo vnitra) ve spolupráci s příslušnými zemskými úřady pracuje na tom, aby byly cesty krajně pravicových extremistů do země i ze země co nejvíce omezeny."

Zarážející je, že se v textu nemluví o ilegálních migrantech, ale o vlastních občanech Německa – o jejich pohybu do a ze země, tedy i v rámci Schengenského prostoru. Pamětníci si jistě vzpomenou, jak bylo v komunistickém Československu omezení cestování na Západ odůvodňováno „ochranou občanů před zkaženým kapitalistickým světem". Historie se, zdá se, opakuje – jen s moderní terminologií.

V dokumentu se dále hovoří o boji proti „zahraničnímu vměšování“ a „dezinformacím“, stejně jako o „koordinovaných vlivových kampaních“, které mají údajně manipulovat svobodné utváření názorů. Jak to ve skutečnosti s dezinformacemi a vlivovými operacemi vypadá, jsem už rozebíral v článcích TWITTER FILES: JAK FUNGUJE CENZURNĚ-PRŮMYSLOVÝ KOMPLEX a TWITTER FILES: RUSKÁ STOPA BEZ RUSŮ. Koncem roku 2024 se však tyto pseudodůvody začaly poprvé využívat ke zpochybňování výsledků svobodných voleb, označovaných nově za „zmanipulované“.

CIZINCEM VE VLASTNÍ ZEMI – NĚMECKO JEN PRO POSLUŠNÉ

Součástí balíčku je i kapitola o „Odstranění nepřátel ústavy z veřejné služby“, podle níž bude možné státní zaměstnance propouštět z politických důvodů – a to bez soudního přezkumu: „Kdo odmítá stát, nemůže mu sloužit. (…) Disciplinární opatření související se statusem – propuštění ze služby, přeřazení na nižší pozici či odebrání důchodu – mohou v budoucnu ukládat samotné orgány po ukončení úředního disciplinárního řízení.“

Jde tedy o politické čistky ve státní správě. Odpůrci progresivistické ideologie budou muset dál platit daně, ale možnost pracovat pro stát už by – podle představ paní ministryně – mít neměli.

To představuje obrovský posun v uvažování. Demokracie, složenina řeckých slov demos (lid) a kratos (vláda), znamená vládu lidu – lid si volí své zástupce. Podle logiky paní ministryně Faeserové je to ale naopak: vláda si „vybírá“ svůj lid. Německo tak už zřejmě nepatří všem občanům, ale pouze té části společnosti, která nekriticky vzhlíží k paní ministryni a jejímu režimu.

ZBRAŇOVÁ LEGISLATIVA – CO SE ZA NÍ SKRÝVÁ

Balíček opatření proti „pravicovému extrémismu“ se věnuje i zbraňové politice: „Členství v organizaci, která je Spolkovým úřadem pro ochranu ústavy vedena jako podezřelý subjekt, může samo o sobě vést k odebrání zbrojního oprávnění.“

V Německu bylo už dříve mimořádně obtížné získat povolení k držení zbraně. Balíček proti extrémismu tuto praxi zpřísňuje a co je horší, vkládá do legislativy vágní pojmy, které si mohou úřady při přezkumu svévolně vykládat. Nová legislativa totiž vyžaduje posouzení, zda žadatel není členem zakázané strany či „hnutí, u něhož existuje předpoklad, že se staví proti ústavnímu pořádku či myšlence vzájemného porozumění mezi národy“. Pod definici „existuje předpoklad“ se schová vše, například opoziční politici, kritici imigrace nebo lidé skeptičtí vůči některým formám evropské integrace.

Pro mnohé Evropany je možnost vlastnit zbraň nedůležitá nebo dokonce nežádoucí. Necítí totiž hlubší význam tohoto práva. V USA je právo vlastnit a nosit zbraň chápáno nejen jako právo na individuální obranu, ale především jako právo organizované milice povstat proti tyranské vládě, pokud by se státní moc zřekla demokracie.

Právo na držení zbraně – podobně jako právo na hotovost – je v demokracii velmi důležité, i když ho lidé příliš nevyužívají. Samotná možnost ozbrojit se v případě potřeby, stejně jako možnost platit hotovostí, působí preventivně proti zneužití státní moci.

Jak už bylo řečeno, demo-kracie znamená vládu lidu, to znamená, že lid stojí nad státem. Stát má tedy sloužit lidu – ne naopak a lid má chránit demokracii před zlovůlí státu.

Pokud se stát snaží odzbrojovat lid, měl by lid zpozornět. Demokraticky zvolená vláda se občanů nebojí, protože vládne z jejich vůle. Vztah mezi lidem a státem je založen na důvěře – občané důvěřují zástupcům zvoleným demokratickou většinou a vláda důvěřuje všem občanům. To znamená

nejen svým voličům, ale i voličům opozice, protože v demokracii je opozice legitimní.

V totalitních režimech je tomu přesně naopak: nikdo nevěří nikomu. Všichni se vzájemně sledují, kontrolují a udávají. Nejprve je likvidována opozice, pak se okruh „nepohodlných“ začne rozšiřovat – a jistý si nemůže být vůbec nikdo.

Regulovat držení zbraní podle politických názorů je proto znakem výsostně totalitním – vzpomeňme na komunistické milice.

A ještě jedna věc. Podezření z přechovávání zbraní na základě anonymního udání je v Německu oblíbenou záminkou pro domovní prohlídky, často spojené s ničením soukromého majetku a sociální diskreditací. Podobnou zkušenost mají v Německu stovky lidí včetně například německého politika s českými kořeny, bývalého poslance Bundestagu a současného europoslance za AfD Petra Bystroně.

BALÍČEK PROTI „EXTRÉMISMU“ VRACÍ NĚMECKO DO 50. LET

Balíček ministryně Nancy Faeserové otevřeně hovoří o identifikaci jednotlivců a jejich finančním zdecimování. Trestáni tak nejsou pouze lidé veřejně činní, ale i ti, kteří je například finančně podporují. Zároveň nabádá občany, aby hlásili projevy začínající „radikalizace“ u svých rodinných příslušníků, přátel nebo – v případě učitelů – u studentů. Na základě takových udání může být následně zahájen proces tzv. „deradikalizace“.

Balíček proti „pravicovému extrémismu“ působí, jako by vypadl z 50. let. V jednom z bodů se doslova píše: „K pravicovým extremistickým sítím bychom měli přistupovat stejně jako ke skupinám organizovaného zločinu. Ti, kdo se vysmívají státu, musí mít co do činění se silným státem.“

Za „vysmívání se státu“ lze přitom snadno dosadit jakoukoli kritiku či polemiku s progresivistickou agendou. Jak toto toxické uvažování vypadá v praxi, vidíme nejen v Německu, ale téměř v celé západní Evropě.

Například když si opoziční strana nebo konzervativní spolek chtějí pronajmout sál či hospodu pro veřejné setkání, bývá jim pronájem odmítán nebo rušen pod tlakem úřadů a aktivistů – podobné zkušenosti má i česká opozice.

Za tento posun můžeme poděkovat mainstreamovým médiím, která jako tlampače progresivistické ideologie vykreslují strany stojící v opozici jako nedemokratické a extrémistické.

Jenže kritická diskuse – tedy hledání pravdy střetem argumentů – je základním předpokladem jak vědy, tak demokracie. Z toho vyplývá, že progresivističtí politici a novináři nehájí vědu ani demokracii, ale čistou ideologii.

Podobnost dnešního vývoje s érou před rokem 1989 proto není náhodná. Ideologie ESG má totiž s komunismem mnoho společného – v obou případech jde o levicový kolektivismus, který potlačuje individualitu i svobodnou debatu.

Zatímco ve východní Evropě starší generace tuto podobnost ještě cítí, západoevropské země bez autentické zkušenosti s vládou jedné strany, ztrátu rovnováhy často nevnímají nebo ji dokonce vítají.

Typickým příkladem je německojazyčné sdružení A-WEF (Alternative Western Ethics Formation) – think-tank sdružující osobnosti z řad vědců, profesorů, lékařů, právníků, novinářů i ekonomů, kteří prosazují svobodu a předkládají alternativy ke globalistické agendě. Tento spolek musel svou konferenci uspořádat v Praze, protože v Německu či Rakousku by čelil útokům úřadů a aktivistů.

Tristní zkušenost zažili také pořadatelé a účastníci konference NatCon, která se konala v Bruselu roku 2024. Kancelář bruselského starosty se ji snažila všemožně zamezit, místo konání se proto muselo dvakrát na poslední chvíli změnit. A když konference konečně začala, policie obklíčila budovu a zastavila vstup dalším účastníkům.

Mezi přítomnými přitom byli mimo jiné německý kardinál, maďarský premiér, bývalý polský premiér, Nigel Farage, bývalý šéf německé kontrarozvědky, nebo bývalá britská ministryně vnitra. Předseda konference Yoram Hazony z Edmund Burke Foundation k tomu řekl: „Evropa se nesmí zvrhnout ve vládu zločinců a ideologů. Pokud nemůže v Bruselu zaznít jiný názor, možná by neměl být hlavním městem Evropy."

PATŘIT, ALE NESLOUŽIT – LEV SE NEPLAZÍ!

Když naši „západnější a demokratičtější" vůdci opakují, že patříme na Západ, málokdy dodají, na jaký. Z nedávných německých příkladů vyčnívá jeden společný jmenovatel: stát, který si vybírá správné občany, trestá názor, filtruje peníze i cestování a podle potřeby ohýbá pravidla. To není kompas svobody – to je manuál k poslušnosti.

České dějiny přitom znají jinou mapu. Lev s hlavou vztyčenou se neklaní, nýbrž jedná – alfa hájí prostor pro svobodný názor, právo občana na obranu, férovou soutěž argumentů i důvěru mezi státem a lidem. Beta-lev čeká na pokyn, upisuje se cizím standardům a stává se vazalem, který „za odměnu" smí vymetat cizí předsíně.

České dějiny přitom znají jinou mapu. Lev s hlavou vztyčenou se neklaní, nýbrž jedná – alfa hájí prostor pro svobodný názor, právo občana na obranu, férovou soutěž argumentů i důvěru mezi státem a lidem. Beta-lev čeká na pokyn, upisuje se cizím standardům a stává se vazalem, který „za odměnu" smí vymetat cizí předsíně.

Pokud nechceme být cizinci ve vlastní zemi, je čas opustit politiku vazalského patření a vrátit se k politice svobodného náležení: spolupracovat tam, kde je to výhodné, nesouhlasit tam, kde je to správné – a vždy stát především za svými občany. Západ, do kterého má smysl patřit, není ten, který klepe v šest ráno kvůli vtipu. Je to Západ, který unese spor bez razií a kritiku bez trestů. Pokud ho v Evropě ztrácíme, tím spíš musí mít Česko odvahu být levem, ne ocasem.

———

Použité zdroje:

Hausdurchsuchung als Waffe

https://www.bild.de/politik/inland/der-staat-unterstuetzt-sie-mit-mio-die-unheimliche-macht-der-meldeportale-68fc980159e2e0975070b43e
https://en.wikipedia.org/wiki/AnettaKahane
https://www.bild.de/politik/inland/der-staat-unterstuetzt-sie-mit-mio-die-unheimliche-macht-der-meldeportale-68fc980159e2e0975070b43e
https://www.cbs.com/shows/video/7MGKQu2tWViNWRGNByerkrUJ2WyfDVk/

Hausdurchsuchung als Waffe

https://thepostmillennial.com/jd-vance-slams-german-laws-criminalizing-online-speech-as-60-minutes-praises-their-civility
https://api.nius.de/api/assets/office-hr/b0d661f1-1e03-4423-9969-6c0bfc7511af/ec8558e3-ebcd-4f07-

9bec-c10d558f388f.jpg

> Kritik an Faeser: Deutschlandkurier-Chef Bendels zu 7 Monaten Freiheitsstrafe verurteilt

https://www.nius.de/nachrichten/news/sieben-monate-auf-bewaehrung-amtsgericht-verurteilt-deutschland-kurier-chef-wegen-faeser-montage/e7c7183b-c2bc-46a7-8c02-752cad9059ae

> Kritik an Faeser: Deutschlandkurier-Chef Bendels zu 7 Monaten Freiheitsstrafe verurteilt

https://www.bmi.bund.de/DE/themen/sicherheit/extremismus/deradikalisierung/deradikalisierung-node.html
https://www.bmi.bund.de/SharedDocs/pressemitteilungen/DE/2024/02/massnahmen-gegen-rechtsextremismus
https://transition-news.org/alternatives-wef-in-prag-2025-wird-aus-sicht-der-kritischen-szene-ein

> Jak chtěla bruselská mafie rozpustit konferenci konzervativců

Převzato z Blogosvet.cz

https://svobodni.cz/nezarazene/postdemokracie-zapadu-chceme-na-zapad-nebo-zpet-k-demokracii